

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **L. O. a spol. pre trestný čin neodvedenia dane a poistného** podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. januára 2010 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora v Košiciach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. mája 2009, sp. zn. 11T 9/03, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu z r u š u j e .**

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **sa vec vracia** Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 18. mája 2009, sp. zn. 1T 9/03, v bode 1/ podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodil obžalovaného L. O. spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (bod 1/ obžaloby), ktorý mal spáchať tak, že

v M. po predchádzajúcej vzájomnej dohode a rozdelení si úloh, v úmysle vylákať peniaze zo štátneho rozpočtu obžalovaný Ing. J. B. ako konateľ spol. G. podal dňa 2. novembra 2000 na D. v M. daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2000, ktorým deklaroval a uplatňoval si nadmerný odpočet tejto dane v hodnote 3 952 335 Sk (131 193,49 €) na základe fiktívnej kúpnej zmluvy zo dňa 30. októbra 2000 a následného predstieraného nákupu technologického a strojného zariadenia a stavebného materiálu na výstavbu benzínovej čerpacej stanice od spol. A., pričom obžalovaný M. L., ako vtedajší konateľ spol. A. spoločne s obžalovaným L. O. ako

predchádzajúcim konateľom, tejto spoločnosti poskytovali obžalovanému Ing. J. B. falšované účtovné doklady slúžiace na potvrdenie uskutočnenia zdaniteľného plnenia a dôvodnosti uplatnenia nadmerného odpočtu, avšak k deklarovanej zdaniteľnému plneniu nedošlo a preto D. v M. uplatnený nadmerný odpočet vo výške 3 952 335 Sk (131 193,49 €) po vykonaní kontroly obžalovaným nevyplatil.

Krajský súd ďalej obžalovaného L. O. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodil spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (bod 2/) obžaloby, ktorý mal spáchať tak, že

- vo V. v úmysle vylákať peniaze zo štátneho rozpočtu podal dňa 25. mája 2000 na daňovom úrade daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2000, ktorým deklaroval a uplatňoval si nadmerný odpočet tejto dane v hodnote 1 533 250 Sk (50 894,58 €) na základe predstieraného nákupu technologického a strojného zariadenia pre výstavbu benzínovej čerpacej stanice, daňový úrad mu uplatnený nadmerný odpočet v uvedenej výške vyplatil, k deklarovanej zdaniteľnému plneniu však nedošlo,

- vo V. dňa 23. júna 2000 v úmysle vylákať peniaze zo štátneho rozpočtu podal na daňovom úrade daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2000, ktorým deklaroval a uplatnil si nadmerný odpočet tejto dane v hodnote 1 412 850 Sk (46 898,03 €) na základe predstieraného nákupu technologického vybavenia benzínovej čerpacej stanice, daňový úrad mu uplatnený nadmerný odpočet v uvedenej výške vyplatil, k deklarovanej zdaniteľnému plneniu však nedošlo.

Obžalovaného Ing. J. B. krajský súd podľa § 226 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodil spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (bod 1/ obžaloby), ktorý mal spáchať tak, že

v M. po predchádzajúcej vzájomnej dohode a rozdelení si úloh, v úmysle vylákať peniaze zo štátneho rozpočtu, obžalovaný Ing. J. B. ako konateľ spol. G. podal dňa 2. novembra 2000 na D. v M. daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2000, ktorým deklaroval a uplatňoval si nadmerný odpočet

tejto dane v hodnote 3 952 335 Sk (131 193,49 €) na základe fiktívnej kúpnej zmluvy zo dňa 30. októbra 2000 a následného predstieraného nákupu technologického a strojného zariadenia a stavebného materiálu na výstavbu benzínovej čerpacej stanice od spol. A., pričom obžalovaný M. L. ako vtedajší konateľ spol. A. spoločne s obžalovaným Ľ. O., ako predchádzajúcim konateľom tejto spoločnosti poskytovali obžalovanému Ing. J. B. falšované účtovné doklady slúžiace na potvrdenie uskutočnenia zdaniteľného plnenia a dôvodnosti uplatnenia nadmerného odpočtu, avšak k deklarovanému zdaniteľnému plneniu nedošlo a preto D. v M. uplatnený nadmerný odpočet vo výške 3 952 335 Sk (131 193,49 €) po vykonaní kontroly obžalovaným nevyplatil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie krajský prokurátor v Košiciach. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a vrátenia veci Krajskému súdu v Košiciach podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V písomných dôvodoch odvolania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. novembra 2007, sp. zn. 2To 89/05, ktorým tento súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu zo dňa 27. júna 2005 (prvý oslobodzujúci rozsudok vo vzťahu k obžalovaným), pričom zároveň konštatoval, že závery zrušeného rozsudku boli nepresvedčivé a so zreteľom na obsah vykonaných dôkazov aj nelogické.

Najvyšší súd zdôraznil, že o vyplatenie sumy nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za v skutočnosti nenakúpený tovar vôbec nepožiadal odsúdený M. L., ale v prvom prípade obžalovaný Ľ. O., ktorému suma vo výške troch miliónov aj bola na trikrát vyplatená na jeho účet a ním spotrebovaná a v druhom prípade o nadmerný odpočet necelých štyroch miliónov korún požiadal obžalovaný Ing. B., ktorý ako jediný disponoval bankovým účtom G., na ktorý bola suma vrátenej zaplatenej dane uhradená daňovým úradom.

Krajský prokurátor namietal postup krajského súdu, keď tento na rozdiel od Najvyššieho súdu označil zabezpečené údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke – hovory medzi obžalovaným O. a už odsúdeným L. za získané nezákonným spôsobom a odmietol na ne prihliadať. Krajský súd uveril svedkom, ktorí uviedli, že požičali obžalovanému Ľ. O. peniaze s tým, že zo strany obžaloby neboli produkované dôkazy, ktoré by výpoveď obžalovaného spochybnili.

Výpovede odsúdeného M. L. a svedka J. K. vyhodnotil ako účelové, pričom nezohľadnil fakt, že M. L. bol odsúdený v konaní proti ušlému a nie je zrejmé, či je tento teraz svedok nezvestný, alebo sa skrýva a nezohľadnil ani skutočnosť, na ktorú pôvodne poukázal v odôvodnení predchádzajúceho odvolania vo vzťahu ku konateľom spoločnosti S. M. a V. K..

Krajský súd v Košiciach doplnil dokazovanie výsluchom svedka P. J. o existencii stojanov a J. K. o realizácii revíznej správy na trafostanicu.

Z hodnotenia vykonaných dôkazov krajským súdom vyplýva, že trestného činu v súvislosti s vylákaním nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty sa v podstate dopustil len už odsúdený neprítomný M. L., ktorý na to využil Ľ. O. a Ing. J. B., u ktorých súd nezistil úmysel obohatiť sa na úkor štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Podľa názoru krajského prokurátora vykonané dôkazy nezmenili skutkový stav tak radikálne, aby Krajský súd v Košiciach napriek uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 89/2005, z 27. novembra 2007 opätovne mohol obžalovaných Ľ. O. a Ing. J. B. spod obžaloby oslobodiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) účinného od 1. januára 2006, postupoval podľa predpisov dovtedy účinných, kde podľa zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov a podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolania ako i správnosť postupu, ktoré mu predchádzalo, prihliadnuc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie krajského prokurátora je dôvodné.

Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd sa už vecou zaoberal a rozhodol uznesením zo dňa 27. novembra 2007, sp. zn. 2 To 89/2005, ktorým podľa § 258 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. júna 2005, sp. zn. 1T 9/03, v časti týkajúcej sa obžalovaných Ľ. O. a Ing. J. B.. Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V citovanom uznesení Najvyšší súd poukázal na to, že krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre rozhodnutie, tieto však nesprávne vyhodnotil najmä v ich vzájomných súvislostiach, nevzal do úvahy okolnosti svedčiace v prospech, ale najmä v neprospech obžalovaných, a preto jeho závery o vine už právoplatne odsúdeného M. L. sú v logickom rozpore v oslobodzujúcou časťou rozsudku, týkajúcou sa obžalovaných L. O. a Ing. J. B..

Najvyšší súd dospel k záveru, že obžalovaný L. O. nikdy nevlastnil tovar slúžiaci na výstavbu čerpaciej stanice pohonných hmôt. Svedčí o tom nielen tá skutočnosť, že predmetom činnosti ním založenej spoločnosti A. nebolo prevádzkovanie čerpacích staníc a predaj petrochemických tovarov, veľkoobchod a maloobchod s palivami, ako aj ďalšie dôkazy.

Poukázal na výpovede svedkov Z. B., Ing. Š. M., JUDr. V. R., z výpovedí ktorých je zrejmé, že technológiu na výstavbu čerpaciej stanice pohonných hmôt, ktorú obaja obžalovaní označovali ako majetok S. A. a ktorá mala byť predaná v októbri 2000 G. nebolo možné nájsť ani v prípravnom konaní na M. a tá časť – nadzemné nádrže pohonných hmôt, ktorá sa nachádzala v R., spoločnosti A. nikdy nepatrila.

V ďalšom Najvyšší súd poukázal na to, že obžalovaný O. si uplatnil nadmerný odpočet v sume 1 412 850 Sk, tento bol na účet firmy A. aj vyplatený, a to v čase pred 16. októbrom 2000, kedy odsúdený L. s vkladom nemohol disponovať, pretože k zmene oprávnenej osoby, ktorá mohla disponovať s účtom firmy A. v S. číslo X., teda z obžalovaného O. na odsúdeného L. došlo 13. októbra 2000. Od tohto momentu začala firma G., založená len 2. októbra 2000, ktorej konateľmi boli a aj sú v súčasnosti obžalovaný Ing. J. B. a svedok J. K., zasielať firme A. platby za tovar uvedený na faktúrach č. 1. 39 - 47 v celkovej sume 21 136 467 Sk a z toho daň z pridanej hodnoty mala predstavovať sumu 3 952 325 Sk. Túto sumu aj žiadal obžalovaný Ing. B. od D. v M. v daňovom priznaní za mesiac október 2000 vyplatiť. Keď však D. v M. žiadal fyzickú prehliadku nakúpeného tovaru, ktorý nikdy neexistoval, obžalovaný Ing. B. predložil už po začatí daňovej kontroly v novembri 2000 daňovému úradu Dohodu o odstúpení od kúpnej zmluvy z 28. decembra 2000 a dodatočne daňové priznanie z 2. januára 2001, na ktorom už svedok K., ako osoba oprávnená konať v mene G. uvedená nie je.

V ďalšom poukázal Najvyšší súd na zápisnicu o miestnom zisťovaní z 13. decembra 2000, z ktorej vyplýva, že obžalovaný L. O. v kancelárii spoločnosti A. podával daňovým

kontrolórom informácie o činnosti firmy A. v súvislosti s predajom technológie k čerpacej stanici firme G.

Najvyšší súd sa zaoberal aj výpoveďami obžalovaných vo vzťahu k odsúdenému M. L. a svedkovi J. K. v kontexte ďalších vo veci vykonaných dôkazov pričom vyvodil, že obžalovaný Ing. J. B. bol tou osobou, ktorá zasielala peniaze z účtu firmy G. S. na účet firmy A., tá istá osoba podávala aj daňové priznanie, v ktorom žiadala nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty aj dodatočné daňové priznanie. Ani už odsúdený M. L. ani svedok J. K. vo svojich výpoveďach nepripustili ani účasť na takom veľkom obchode a taký veľký objem tovaru nikdy nevideli. Tak svedok K. ako aj odsúdený L. tak konali preto, že za to mali sľúbené peniaze.

V ďalšom Najvyšší súd poukázal na nelogické a nevierohodné tvrdenia obžalovaného O. o dôvodoch a dohodách vo vzťahu s pôžičkou finančných prostriedkov od svedka R. C. a tieto podrobne analyzoval.

Aj s poukazom na množstvo telefonických hovorov medzi obžalovaným Ľ. O. a odsúdeným M. L. vyslovil Najvyšší súd záver, že verzia odsúdeného L. ako došlo k spáchaniu skutku sa viac približuje k objektívnym zisteniam, než tvrdenia oboch obžalovaných.

Odsúdený M. L. od počiatku trestného stíhania v podstate zhodne uvádzal ako sa zoznámil s obžalovanými Ľ. O. a Ing. J. B. a ako konal od 6. júna 2000 do konca roka 2000, pričom priznal, že za odmenu 20 000 Sk na seba prevzal firmu, o aktivitách a majetkových pomeroch, ktorej nevedel nič.

Vyššie uvedené tvrdenia sú v zhode s analyzovanými dôkazmi nasvedčujúcim tomu, že to bol práve obžalovaný Ľ. O., ktorý po tom, ako od daňového úradu dostal nadmerný odpočet vo februári až júni 2000 len na základe predložených dokladov, ktoré však neboli v zhode s realitou, po avizovaní fyzického zisťovania tovaru previedol firmu A. na odsúdeného L., ktorý bol za 20 000 Sk ochotný vykonať prevod obchodného podielu bez znalosti firmy a jej účtovníctva. Následne len na základe dokladov odpredal neexistujúci tovar G., za ktorú fakticky konal obžalovaný Ing. J. B., ale doklady mali svedčiť proti J. K.. Iba obžalovaný Ing. J. B. znalý zámerov obžalovaného Ľ. O. mohol podať daňové priznanie, pričom keď zistil, že daňoví kontrolóri budú chcieť vidieť tovar fyzicky, vytvoril zdanie,

že došlo k odstúpeniu od zmluvy s tým, že dodávateľ nedodal tovar a podal dodatočné daňové priznanie.

Odsúdený M. L. usvedčoval Ing. J. B. nielen z toho, že sa poznal s obžalovaným Ľ. O., ale aj z toho, že konal v súlade s ním po predchádzajúcom dohovore. Doklady, na ktoré bolo poukázané vyššie sú v zhode s výpoveďou odsúdeného M. L. a v priamom rozpore s tvrdeniami obžalovaných, s tým sa krajský súd nevysporiadal.

Podľa názoru Najvyššieho súdu úlohou krajského súdu bolo náležite vyhodnotiť doposiaľ vykonané dôkazy, prípadne vykonať aj ďalšie, ak sa to ukáže potrebným a rozhodnúť v súlade so zásadami zakotvenými v ustanoveniach § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. o vine obžalovaných Ľ. O. a Ing. J. B..

Krajský súd v Košiciach po zrušení a vrátení veci nepostupoval dôsledne v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. a neriadil sa právnym názorom, ktorý Najvyšší súd v citovanom uznesení vyslovil.

Krajský súd doplnil dokazovanie výsluchom svedkov P. J. o existencii stojanov a J. K. o realizácii revíznej správy na trafostanicu.

Svedkyňa JUDr. V. Z. popísala postup notára pri spísaní notárskej zápisnice a vylúčila, že by účastník podpísal prázdne papiere.

Svedok J. K. uviedol, že nedával notárske žiadne podklady týkajúce sa zmien v spoločnosti G., bol ochotný podpísať čokoľvek, keďže mu za to bola sľúbená finančná odmena.

Krajský súd doplnil dokazovanie aj vykonaním listinných dôkazov týkajúcich sa spoločnosti G. o potvrdení J. K. vo funkcii konateľa spoločnosti, o prevode obchodného podielu Ing. J. B. na J. K. a pripojení registrového spisu G. Okresného súdu Košice I.

Pripojil tiež potvrdenie obce N. zo dňa 14. októbra 2008, z ktorého vyplýva, že v obci je možná výstavba čerpacej stanice, ak to bude odsúhlasená pre zmene intravilánu obce.

Krajský súd na základe vykonaného dokazovania opätovne rozhodol o oslobodení obžalovaných Ľ. O. a Ing. J. B. spod obžaloby krajského prokurátora Košice spôsobom,

ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vyhodnotil výlučne v prospech obžalovaných napriek tomu, že tieto vo vzájomných súvislostiach výpovede obžalovaných spochybňujú tak, ako na to poukázal už Najvyšší súd v citovanom uznesení.

Krajský súd nemal pochybnosti o tom, že deklarovaný tovar obžalovaný L. O. aj nakúpil, existenciu technológii mal za preukázanú aj výpoveďou svedka R. C., o vierohodnosti ktorej nemal pochybnosti.

Výpoveď svedka R. C. je však plná rozporov a vyznieva nepresvedčivo. Svedok vo svojej výpovedi zo dňa 14. mája 2002 (č.l. 364) uviedol, že začiatkom roku 2000 ho obžalovaný L. O. požiadal o uskladnenie stavebného materiálu v objekte rodinnej firmy. Nespisovali o tom žiadnu zmluvu, pretože tým by ich spoločnosť musela ručiť za materiál. Niekedy na jeseň roku 2000 bol materiál odvezený. Toto tvrdenie svedka C. je v rozpore s výpoveďami obžalovaného O., ktorý uvádzal, že tento tovar slúžil ako zábezpeka za pôžičku vo výške 4,5 mil. korún s tým, že alebo svedkovi vráti peniaze, alebo mu zostane materiál.

Svedok C. až pri výpovedi zo dňa 2. júla 2002 uviedol, že požičal obžalovanému 2,5 mil. korún, pričom peniaze požičala rodina ako súkromné osoby. Až následne uviedol, že peniaze vo výške 4,2 mil. korún, ktoré mu prišli na účet od firmy A. boli asi pôžička, asi sa zmýlil vo výške pôžičky (č.k. 368), toto však v účtovníctve zahrnuté nebolo.

Vo výpovedi zo dňa 19. septembra 2002 (č.l. 371) svedok C. uviedol, že peniaze, ktoré požičal obžalovanému pochádzali aj z účtu firmy aj zo súkromných zdrojov aj z hotovosti. Krajský súd však uzavrel, že pôžička bola obžalovanému L. O. poskytnutá výlučne zo súkromných peňazí svedka R. C..

Krajský súd sa nezaoberal ani rozporom vo výpovediach obžalovaného O. ohľadom prevodu obchodného podielu spoločnosti A. na odsúdeného M. L. Obžalovaný vo svojej výpovedi zo dňa 13. februára 2002 (č.l. 215) uviedol, že firmu odsúdenému L. odpredal a tento mu peniaze aj vyplatil. Z akého dôvodu by odsúdený L. platil za firmu, v ktorej boli záväzky presahujúce 5 miliónov korún? Navyše toto tvrdenie obžalovaného je v rozpore s listinnými dôkazmi, z ktorých vyplýva, že firmu previedol na M. L. bezodplatne.

K zápisnici o miestnom zisťovaní zo dňa 13. decembra 2000, krajský súd uviedol, že obžalovaný Ľ. O. len na základe predložených faktúr daňovými kontrolórmí potvrdil, že predaný tovar bol majetkom spoločnosti A., o čom ako bývalý konateľ mal vedomosť, teda za spoločnosť nekonal, lebo konateľom spoločnosti bol M. L.. Takýto záver však zo zápisnice (č.l. 294) nevyplýva. Za daňový subjekt zápisnicu podpísal obžalovaný Ľ. O. a uviedol, že v 10. mesiaci bol realizovaný predaj technológie k čerpacej stanici spoločnosti G. P. a profily kúpené v 10. mesiaci neboli predané a boli uskladnené v skladoch na ul. M., v areály firmy S. Obžalovaný tieto skutočnosti uviedol napriek tomu, že vo svojej výpovedi zo dňa 13. februára 2002 uviedol, že od 6. júna 2000, kedy sa stal konateľom spoločnosti A. odsúdený M. L. o tom, čo bolo ďalej v tejto spoločnosti a ako sa vyvíjala jej obchodná činnosť, to uviesť nevie (č.l. 214).

V rozpore s uvedeným je výpoveď odsúdeného M. L., že konal na pokyny obžalovaného Ľ. O., pričom o kontaktoch medzi menovanými svedčia aj záznamy telefonických hovorov o počte telefonických hovorov v čase od 24. augusta 2000 do 8. novembra 2000. Na rozdiel od názoru krajského súdu Najvyšší súd zaujal stanovisko, že tieto záznamy boli zadovážené v zmysle § 8 ods. 1 Tr. por. zákonným spôsobom a keďže sa nejednalo o odposluch hovorov, nebol potrebný ani súhlas sudcu.

Základnými usvedčujúcimi dôkazmi proti obom obžalovaným sú výpovede odsúdeného M. L. a svedka J. K.. Napriek tomu, že sú v nich rozpory, korešpondujú v otázke akým spôsobom sa M. L. a J. K. stali konateľmi uvedených spoločností, že to bolo za sľúbenú finančnú odmenu 20 000 Sk a že o chode firmy, financiách a majetku nevedeli nič, aj keď doklady podpísali.

V tejto súvislosti treba poukázať na to, akým spôsobom vôbec obžalovaný Ľ. O. a Ing. J. B. podnikali.

Obžalovaný Ľ. O. ako konateľ a spoločník firmy A. mal podnikateľský zámer vybudovať na pozemku v obci N. benzínovú čerpaciu stanicu. Od svedka R. C. si mal požičať 4,2 mil. Sk a od svedka M. K. 1,1 mil. Sk. Technológie na vybudovanie čerpacej stanice mal nakúpiť za sumu niekoľkonásobne prevyšujúcu sumu finančných prostriedkov, ktoré mal požičané. Urobil niektoré úkony – vyjadrenie obecného úradu, súhlas s výrubom stromov (č.l. 1075), cenová ponuka (č.l. 1080), realizácia revíznej správy trafostanice, ktorá mala svedčiť o reálnosti výstavby čerpacej stanice. Príslušné orgány o stavebné povolenie však nepožiadali. Firmu previedol na odsúdeného M. L. v podstate s odôvodnením, že nebolo možné získať

úver na podnikanie. Napriek tomu krátko pred prevodom obchodného podielu, mal nakúpiť ďalšie technológie. Od akých dodávateľov tieto technológie mal nakúpiť, to uviesť nevedel. Až pri rozšírení obvinenia uviedol, že to bolo od spoločnosti S. konatelja ktorej, resp. právnej nástupkyne tejto spoločnosti sa k tejto otázke vyjadriť nemôžu. S. M. sa stal obeťou vraždy (vyšetrovací spis KR PZ Úrad justičnej a kriminálnej polície Košice, č. k. KRP-1/OVK-KE-200) a V. K. sa nachádza na neznámom mieste.

Uvedené skutočnosti významne spochybňujú reálnosť vykonaných obchodných transakcií a svedčia o fiktívnych obchodoch.

Obžalovaný Ing. J. B. uviedol, že ho telefonicky kontaktovali neznámi páni ohľadne zamestnania. Dohodli si stretnutie, na ktorom boli traja páni, ktorých mená si nepamätá. Bola mu daná ponuka, aby postavil benzínovú pumpu s tým, že títo páni všetko zabezpečia a bola mu ponúknutá účasť vo firme a následne bola založená firma G., ktorej bol spoločník a konateľ.

Najvyššiemu súdu sa takéto tvrdenia obžalovaného Ing. J. B. javia prinajmenšom pochybné. Neznámi muži mali na obžalovaného telefonický kontakt, museli ho poznať a jeho nezaujímal, kto títo muži sú?

Aj v ďalšej časti je výpoveď obžalovaného Ing. B. v rozpore s tým, ako fakticky konal. Obžalovaný uviedol, že kúpnopredajnú zmluvu na technológie od spoločnosti A. podpísal až po tom, keď tovar videl. Tento tovar prezrel, avšak fyzicky ho nepreviezol z miesta jeho uskladnenia, lebo na to nemali priestory. Napriek tomu po začatí daňovej kontroly od kúpnopredajnej zmluvy so spoločnosťou A. odstúpil z dôvodu, že táto tovar nedodala.

Vychádzajúc z uvedeného ani výsledky doplneného dokazovania na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k vyššie analyzovanými dôkazmi nemohli zmeniť záver Najvyššieho súdu, že to bol obžalovaný L. O., ktorý po tom, že mu bol vyplatený nadmerný odpočet vo februára až júni 2000 len na základe predložených dokladov, ktoré však boli falošné, previedol spoločnosť A. na odsúdeného M. L., ktorý bol ochotný za 20 000 Sk prevziať na seba riziko stať sa konateľom firmy, o vedení a majetku ktorej nemal žiadnu vedomosť. Následne len na základe dokladov odpredal neexistujúci tovar spoločnosti G., za ktorú fakticky konal obžalovaný Ing. B., ale doklady mali svedčiť proti svedkovi J. K.. Obžalovaný

Ing. B. v súlade so zámermi obžalovaného Ľ. O. podal daňové priznanie a keď zistil, že daňoví kontrolóri chcú vidieť tovar, konal tak, ako je to uvedené vyššie.

Najvyšší súd opätovne konštatuje, že na základe dôkazov, ktoré vykonal Krajský súd v Košiciach sú závery v napadnutom rozsudku, ktoré viedli k oslobodzujúcim výrokom vo vzťahu k obom obžalovaným nelogické a nepresvedčivé.

Treba zvýrazniť, ako na to poukázal Najvyšší súd už v uznesení zo dňa 27. novembra 2007, z vykonaných dôkazov vyplýva, že o vyplatenie sumy nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za v skutočnosti nenakúpený tovar vôbec nepožiadal odsúdený M. L., ale v prvom prípade obžalovaný Ľ. O., ktorému aj suma vyše troch miliónov korún aj bola na trikrát vyplatená a ním spotrebovaná a v druhom prípade o nadmerný odpočet necelých štyroch miliónov korún požiadal obžalovaný Ing. J. B., ktorý jediný disponoval bankovým účtom spoločnosti G., na ktorý by bola suma vrátenej zaplatenej dane uhradená daňovým úradom. Aj z tohto pohľadu je záver krajského súdu o vine obžalovaných nelogický.

Úlohou krajského súdu preto bude opätovne vyhodnotiť všetky doposiaľ vykonané dôkazy, prípadne vykonať aj ďalšie, ak sa to ukáže potrebným a rozhodnúť v súlade so zásadami uvedenými v ustanoví § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. o vine obžalovaných Ľ. O. a Ing. J. B..

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 28. januára 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Tatiana Biedniková

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová